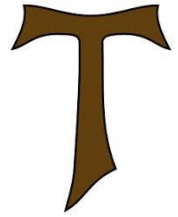

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 25 gener 2020 núm. 229

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

Comencem, que fins ara no hem fet res.

Regla de l'Orde Franciscà Secular

Punt 11

POBRES I HUMILS A EXEMPLE DE JESÚS I DE MARÍA

*Crist, confiat en el Pare,
elegí per a si mateix i per a la seva Mare una vida pobre i humil,
tot i que tingué un apreci atent i benvolent a les coses creades.
Així també, els franciscans seglars han de mantenir un just equilibri
en la renúncia i en l'ús dels béns temporals,
tot simplificant les pròpies exigències materials.
A més, siguin conscients que, segons l'Evangeli,
són administradors dels béns rebuts, a favor dels fills de Déu.*

*Així, en l'esperit de les "Benaurances", procurin purificar el cor
de tota tendència i afany de possessió i de domini,
com escau a "pelegrins i forasters" en camí cap a la casa del Pare.*

QÜESTIONARI

- 1) Què significa per a tu la pobresa evangèlica?
.-. Què vol dir tenir "ànima de pobre"?
- 2) És necessari avui dia accentuar els signes externs de la pobresa?
.-. Com podem fer-ho a nivell individual i comunitari?
- 3) La nostra societat pot arribar a comprendre l'esperit de pobresa?
.-. Quins aspectes de la pobresa pot entendre amb més facilitat?
- 4) Com simplificar les nostres exigències materials a la fi de poder mantenir el just equilibri entre la renúncia i l'ús dels béns?
.-. Fins a quin punt hem de ser austers?
- 5) Com superar l'afany de possessió i de domini que tenim tan arrelat?
.-. Per quines raons ho hem de fer?
.-. Com es pot fer la síntesi entre esperit de pobresa i creativitat humana?

EXHORTACIÓ DE SANT FRANCESC

Restituïm tots els béns
al Senyor Déu, altíssim i sobirà:
reconeguem que tots són seus
i per tots ells donem-li gràcies,
perquè d'Ell procedeixen.

A Ell, Déu altíssim i sobirà,
l'únic Déu veritable, retornin tots.
I tributem-li tot respecte i honor,
tota lloança i benedicció,
tota gràcia i tota glòria; puix Ell és tot
el bé i Ell sol és bo. Amén.

EN COMENÇAR UN ANY NOU

Aquests dies passats he estat rellegint alguns dels escrits del papa Francesc i de l'entranyable i recordat papa terciari franciscà Joan XXIII, i m'ha semblat que compartir-los amb vosaltres podria ser una bona manera de felicitar-vos aquest Any Nou.

Sobre el papa Francesc, voldria retornar al missatge que dirigí als sacerdots de tot el món en ocasió de l'aniversari de la mort del Rector d'Arcs i que ja comentàvem una mica en el butlletí anterior. En els dies de Nadal hem pogut constatar un cop més, com diu el papa, *que cal creure en la revolució de la tendresa i de l'afecte. Aquestes no són virtuts dels febles, sinó dels forts, dels qui no necessiten maltractar els altres per a sentir-se importants.* La força de la pobresa i de la fragilitat de Betlem, que tenia enamorat el nostre sant Francesc.

Si en començar un nou any intuïm que la nostra mirada comença a endurir-se davant la realitat del món i de la vida, davant les contradiccions de l'Església, davant les dificultats en les nostres fraternitats, davant les nostres pròpies incoherències, el papa ens demana *que no ens deixem atrapar per la força seductora de l'apatia o de la desolació, que superem la temptació d'aïllar-nos i de tancar-nos en nosaltres mateixos i en els nostres projectes, protegint-nos dels camins sempre polsosos de la història. Si les lamentacions, la crítica, la queixa o la ironia ens volen impedir continuar lluitant, esperant, estimant...demanam al Senyor que recuperem el desig de tornar-nos a sentir part integrant del Poble de Déu...* i de l'Orde franciscà secular.

En aquests inicis d'any, aollim amb agraïment les encoratjadores paraules del papa Francesc i voldríem fer-nos nostra la seva invitació a l'esperança, a ser testimonis de la misericòrdia de Déu en la nostra ciutat, en el nostre poble, en el nostre món d'avui, en les nostres fraternitats.

I em permeto suggerir-vos com a felicitació-propòsit per a aquest Any Nou, algunes de les propostes del *Decàleg del papa Joan*. Tots coneixem aquest escrit del papa bo, el nostre germà de l'Ofs. Segurament l'haureu comentat més d'un cop en reunions i recessos. Però no per això ha perdut la seva actualitat, la seva profunditat evangèlica i humana, pròpia d'un cor transparent i franciscà. Ens fem nostres les seves propostes?:

1. *Tan sols per avui, intentaré viure la jornada, sense voler resoldre el problema de la meua vida, tot d'un cop.*
2. *Tan sols per avui, tindrè la millor cura del meu aspecte: cortès en el meu fer, no criticaré a ningú ni pretendré millorar ni tampoc disciplinar ningú, sinó tan sols a mi mateix.*
3. *Tan sols per avui, seré feliç, en la certesa que he estat creat per a la felicitat, i no sols en l'altre món, sinó també en aquest.*
4. *Tan sols per avui, m'adaptaré a les circumstàncies, sens pretendre que aquestes s'adaptin als meus desigs.*

Germans franciscans seculars: ¿ens hi posem ara que tot just comencem un Nou Any?.

Fr. Josep Maria Segarra, ofmcap

ADVENT:

MOLTS CAMINS I UNA SOLA FITA

La vinguda d'una nova vida al món comporta dues coses: algú que la porti i un lloc per a que vingui al món. Ho tenim tot. Tenim uns pares i tenim un pessebre situat en un lloc concret de la geografia. Tot és tangible i, per tant, susceptible de ser-ne testimoni en la mesura que ens hi impliquem.

Un naixement no s'improvisa. Quan un nadó ve al món tot ha de restar preparat per a rebre'l. Les coses no es poden deixar per a darrera hora. Un naixement es prepara ja abans de concebre el fill que vindrà i a partir de la concepció la vida dels qui l'han de rebre i el lloc que ha de ocupar estant en funció de la seva arribada. Cal prendre una nova actitud de vida davant d'aquest fet. Si un nounat no suposa un inflexió en la forma de fer d'aquells qui el rebran... mala cosa. Potser més valdria no nàixer.

Cada any he pensat el Nadal com el fet de preparar el lloc perquè el Bon Jesús pugui restar entre nosaltres. Amb unes actituds que d'una manera, o bé d'altra, afectin a la meua vida. Durant l'Advent tenim tres models d'aquestes actituds que cal incorporar a aquesta vida per tal de poder afavorir la vinguda de l'Infant. Per a mi, aquestes actituds són paradigma de les tres virtuts teològals: fe, esperança i caritat. La fe, de la que Sant Josep és el gran testimoni i mestre; l'esperança, de la qual Joan Baptista n'és un model radical; i la caritat, Maria n'és el seu "factòtum" amb totes les "virtuts", valgui la redundància, que en la caritat s'inclouen. Totes són maneres legítimes de viure aital esdeveniment humà i diví, però per damunt de tot, descomunal, que per nostre Pare Francesc, segons ens diu Tomàs de Celano en la seva segona vida, era "la Festa de les Festes".

Enguany no ho he fet així. Enguany he mirat més enllà i he vist Betlem com a lloc indispensable on tot havia de succeir, ja que per la profecia, de tots és conegut el lloc de la vinguda. I he volgut mirar uns personatges en els qual no hi reparo mai fins que no arriben els dies de festa i les celebracions però que em són imprescindibles. Betlem és un lloc que existeix en l'espai amb unes coordenades precises i concretes. Un lloc geogràfic que sabem on és com altres ja sabien que hi era.

A aquestes altres em refereixo. No és possible un Nadal sense pastors i sense Reis Mags d'Orient. Als Reis Mags els anomenaré així, no com a Mags d'Orient, nom més evangèlic; els anomenaré Reis Mags donat que formen part fonamental de la meua vida cristiana i particularment de la meua vivència del Nadal, com a infant, ja sigui entre la meua família o bé entre la gent del meu poble.

Els pastors i els Reis Mags també representen una actitud de vida exemplar i nadalenca. Ells també van viure el seu Advent i el que significava. Ambdós, uns i altres reben el missatge. No poden acollir l'Infant per la seva situació de vida. Potser no poden fer-li un lloc en el seu estatge, però responen d'una manera meravellosa i molt contundent. Què fan? Doncs ho deixen tot, allò que és la seva vida, allò que els és important, allò que són i allò que fan i renunciem al propi fer per anar a trobar i a fondre's en el que està passant a Betlem. D'una manera o bé d'altra volen que aquell naixement també sigui seu, se'l fan propi però no se l'apropien.

Tots es posen en camí. Tots, com diria l'evangeli, renuncien a si mateixos, carreguen la seva creu, una creu que els hi surt a l'encontre i se la fan seva. Quasi es diria que són els primers cristians, els primers en acceptar aquesta vinguda. Curiosament, pastors i Reis. No hi ha missatge més universal. La gent més humil, nòmada, desterrada i aïllada del lloc, representada pels pastors i la gent més distingida i noble. Uns representen la capacitat d'admiració, imprescindible en els cors franciscans i els altres el reconeixement de que hi ha algú que és més gran i més important que ells i van a retre-li el seu homenatge. Una lliçó de minoritat. Us sona això de la minoritat? Els pastors s'esglaien i els grans personatges s'empetiteixen.

Enguany us proposo això. Anem a Betlem. Deixem-ho tot. Acostem-nos al portal. Desprenguem-nos de tot per poder veure, si més no, mirar el que està passant en aquella establia. Penso que aquestes actituds també són legítimes i vàlides i són un exemple de desapropiació, allò que en els franciscans és una virtut i en mi és un defecte perquè em costa horrors.

¿Us heu fixat que la gran tradició catalana i castellana de nades i "villancicos" és prenyada de l'afany senzill i pobre d'anar a Betlem?

"Vamos con la burra hacia Belén a comernos el chocolatillo... Yo me remendaba, yo me remendé, yo me eché un remiendo, yo me lo quité..."

Fr Joaquim Recasens, ofm.

RECUERDO AGRADECIDO A JEAN VANIER

Veo en una revista que recuerdan a Jean Vanier fallecido el 7 de mayo de este año. Me viene a la mente una etapa de mi vida en la que me encontré con su libro: **“Comunidad: Lugar de perdón y fiesta”**, escrito a base de los temores, los fracasos y las alegrías de una vida corriente compartida día a día en sus comunidades. Fue un aire nuevo en la vida espiritual para muchos que en la generación de los años ochenta nos sirvió como revulsivo en nuestro crecimiento. Por eso ese sentimiento de agradecimiento por su vitalidad por esa experiencia profunda que él tenía de la vida comunitaria.

Jean Vanier fue un laico preocupado por las personas con discapacidad intelectual que le llevaron a crear las “Comunidades del Arca” en el año 1964 y “Fe y Luz” en 1971. De sus acogidos aprendió y experimentó la vida en común: “La pobreza de esos hombres que habían sido excluidos le hacían gritar: ¿Me amas? Esto es lo que me ha impresionado siempre de las personas más débiles “

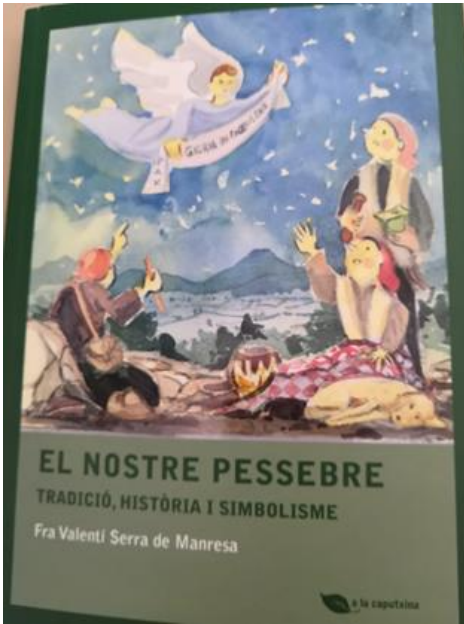

En “Jesús vulnerable”, libro escrito como fruto de unos ejercicios espirituales durante la semana santa del 2010, trató de descubrir la vulnerabilidad de Jesús para que todos acojamos nuestras propias vulnerabilidades. En este libro J.Vanier dice sobre su experiencia en las diversas comunidades en las que vivió: “Abrieron mi corazón, lo sosegaron y me condujeron a vivir lo esencial del amor.” Enriqueciéndose él en esta experiencia nos enriqueció a nosotros por medio de sus libros y sus conferencias.

De la reflexión de San Pablo: “Dios ha elegido lo que el mundo considera necio para avergonzar a los sabios, y ha tomado lo que es débil en este mundo para confundir a los fuertes” (1Cor1,27) emana su convicción de que todo ser humano, sin importar sus capacidades, es digno y merecedor de ser amado por los demás y por Dios, quien se hace vulnerable por nosotros para destruir el muro que nos creamos y poder así caminar hacia la plenitud de nuestro ser.

En la vida no debemos desaprovechar personas como estas que han vivido experiencias especiales, han superado pruebas y fracasos personales, han tenido que perdonar y les han tenido que perdonar, pero han llegado a sentir en lo profundo de ellos la alegría de la fiesta.

Fr Francisco Pesquera, ofmcanv

EL NOSTRE PESSEBRE. TRADICIÓ, HISTÒRIA I SIMBOLISME.

Els caputxins de Catalunya i Mallorca han estat uns entusiastes propagadors del pessebrisme popular, especialment durant la represa de la vida religiosa després de les exclaustracions del s. XIX, quan els frares impulsaren la pràctica de construir pessebres, que la tradició catalana ha descrit com un conjunt de figuretes que representen el naixement de Jesucrist i la seva adoració pels pastors.

Aquest volum, *El nostre pessebre*, aporta una síntesi històrica sobre l'origen del pessebre, que es remunta a l'experiència del Nadal a Greccio viscuda l'any 1223 pel mateix sant Francesc d'Assís. El pessebre, al cap de vuit segles, ha esdevingut una de les principals construccions festives d'art efímer del patrimoni cultural i espiritual del nostre poble.

Amb aquest nou títol de la col·lecció *A la caputxina* – que ja té alguns volums dedicats a l'aportació dels frares catalans a la cultura popular –, es presenten les peculiaritats dels pessebres impulsats pels frares caputxins, juntament amb una breu presentació de les figures del betlem o pessebre.

L'autor, el caputxí fra Valentí Serra de Manresa, és historiador i arxiver, estudiós de les més destacades tradicions populars i religioses de Catalunya; és també autor de nombrosos llibres i articles de recerca, especialment d'història caputxina.

Fr Josep Maria Segarra, ofmcap

Desde mi rincón.

En este mes de Enero aún resuenan los villancicos y las luces aún no se han apagado. Y el espíritu de la Navidad aún está en cada uno de nosotros.

¡¡Ojalá fuéramos capaces de hacer de cada día del año Navidad!!

Quisiera compartir con vosotros el texto que envié a mis familiares y amigos, cercanos y lejanos para felicitarles la Navidad. Y así que sirva de felicitación para todos vosotros:

Un día, Dios miró a la tierra desde el cielo y vio que el mundo era como un inmenso archipiélago: un mar lleno de islas, millones de islas, nada más que islas.

Y en cada isla, vivía una sola persona, sólo una persona que no se podía comunicar con nadie, porque las aguas que separaban las islas eran profundas y tumultuosas.

La gente se estaba volviendo loca: no podían saludarse ni hablar con los otros; no podían compartir ni un café ni un pedazo de pan. No es que no hubiera comida en cada isla. Había alimentos, pero faltaba amor, que es tan necesario como el pan.

Y como no había manera de entrar en contacto con los demás, estos solitarios no tenían otra diversión que tirar piedras desde su isla hasta la más próxima. Adquirieron tanta destreza, que las piedras alcanzaban gran velocidad, y, a veces, herían gravemente al habitante de las islas cercanas. De ese modo, el archipiélago se convirtió en una guerra a muerte, en un infierno: todos tirando piedras a todos.

Dijo Dios: –No sé cómo se pudo llegar a esta situación. Hay que encontrar un remedio. Y el Espíritu Santo sugirió: –¿Por qué no enviamos al Verbo, que es nuestra Sabiduría, para que construya puentes entre las islas? Así, la gente se podría encontrar y saludar, y dejarán de tirarse piedras.

El Verbo estuvo de acuerdo. Y se hizo hombre en el seno de María. Desde entonces, comenzaron a construirse muchos puentes.

La palabra es un puente. Cuando una persona se niega a hablar a otro, es que se ha encerrado en una isla. Necesita un puente. Que vaya y que diga a su vecino: –¿Cómo amaneció? Acaba de construir el puente de la palabra.

La sonrisa es un puente. No te aísles en un islote con cara seria. Sonríe a los demás y habrás construido el puente de la sonrisa.

Un regalo es un puente. Te habías alejado de los pobres, pero, de pronto, les llevaste una bolsa de alimentos. Levantase el puente de la solidaridad. *Y así es como la Navidad* eliminó el inmenso archipiélago de este mundo. Ahora hay puentes por todos

lados: puentes de fe, de confianza, puentes de amor, puentes de perdón. Todos tenemos la tarea de ser pontífices, constructores de puentes.

María, cuando le dijo "Sí" al ángel, hizo posible todos estos puentes, porque nos trajo al pontífice por excelencia, que es el niño Jesús. Él comenzó, con su nacimiento, a construir puentes sobre el mar del odio, de las venganzas, de la codicia y el egoísmo.

Pero es mucho trabajo para uno solo. Jesucristo nos pide a todos..." Ayúdenme a construir puentes de alegría y felicidad". ¿Todavía no has construido ningún puente?

Entonces, sigues encerrado en tu isla. Y no podrás celebrar la Navidad.

Leyenda navideña, publicada en el libro Con ojos de niño (Carlos Bazarra, Venezuela, SAN PABLO, 1994)

¡¡Ojalá fuéramos capaces de hacer de cada día del año Navidad!!

Fº Javier Conejo, ofs

La humilitat dels savis de veritat

Una persona humil no és pas una persona que es menysprea, sinó una persona que busca i viu de veritat en la veritat. Moltes vegades també identifiquem els humils amb els pobres, sobretot amb els pobres de riqueses o de béns materials, i això no hi te res a veure, encara que vulgarment fem servir aquest mot per mesurar el seu nivell econòmic...

Aquell que sempre busca de cor la veritat de tot plegat, gairebé sense adonar-se'n, es va convertint en un savi. Els savis de debò coneixen molt bé les seves limitacions, són molt humils. Pensant amb el gran misteri de Nadal en què Déu es fa home, i ve a la terra a través de Maria, la seva Mare, per salvar-nos, hi ha un gran esclat d'humilitat i de saviesa que es barreja en Ell mateix, que és la Saviesa infinita. Jesús, al fer-se home, s'autolimita humanament per poder néixer de Maria Santíssima, criatura humana, per poder-se fer, també, germà dels homes.

En aquells moments, a Betlem, els pastors, i els més senzills, varen seguir l'àngel que els anunciava el naixement del Messies... Eren persones humils, que en el moment d'adorar el Diví Nadó, el Redemptor els va omplir els cors de saviesa divina...

També hi havia uns astrònoms, uns savis de debò, que desconeixien l'arribada del Salvador, i que varen veure un estel molt curiós, i el varen seguir fins que es va parar sobre aquella cort on acabava de néixer el Rei de l'univers fet home, el varen adorar, i li varen portar presents dignes de la humanitat divina...

Aquells que no són humils, mai no seran savis, sinó orgullosos... L'orgull i la supèrbia condueixen a la mentida i a l'odi, tot prenent la drecera de l'enveja... Mai no es trobaran amb la humilitat, la saviesa, la veritat i l'amor...

Els Tres Reis, que venien de molt lluny, mai no es varen trobar amb el governador Herodes... Que el Bon Déu ens guiï sempre amb la llum del seu amor, per no equivocar-nos de camí.

Bons Reis a tothom !

Balbina Birba, ofs

REORIENTAR LA NOSTRA VIDA

No sempre és fàcil posar nom a aquest malestar profund i persistent que podem sentir en algun moment de la vida. Així m'ho han confessat en més d'una ocasió persones que, d'altra banda, buscaven «alguna cosa diferent», una llum nova, potser una experiència capaç de donar color nou al seu viure diari.

Ho podem anomenar «buit interior», insatisfacció, incapacitat de trobar alguna cosa sòlida que ompli el desig de viure intensament. Potser seria millor dir-ne «avorriment», cansament de viure sempre el mateix, sensació de no encertar amb el secret de la vida: ens estem equivocant en alguna cosa essencial i no sabem exactament en què.

De vegades, la crisi adquireix un to religiós. Podem parlar de «pèrdua de fe»? No sabem ja en què creure, res aconseguim il·luminar-nos per dins, hem abandonat la religió ingènua d'altres temps, però no l'hem substituïda per res millor. Pot créixer llavors en nosaltres una sensació estranya: ens hem quedat sense cap eina per orientar la nostra vida. Què podem fer?

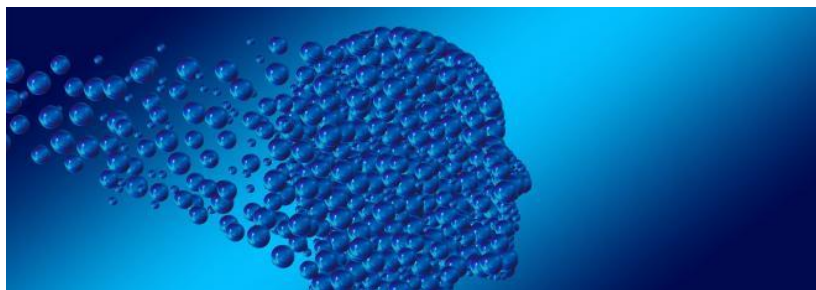
El primer és no cedir a la tristesa ni a la crispació: tot ens està cridant a viure. Dins d'aquest malestar tan persistent hi ha una cosa molt saludable: el nostre desig de viure quelcom una mica més positiu i menys postís, una mica més digne i menys artificial. El que necessitem és reorientar la nostra vida. No es tracta de corregir un aspecte concret de la nostra persona. Això vindrà potser després. Ara l'important és anar a l'essencial, trobar una font de vida i de salvació.

Per què no ens aturem a sentir aquesta crida urgent de Jesús a despertar-se? ¿No necessitem escoltar les seves paraules?: «Vetlleu», «adoneu-vos del moment que viviu», «és hora de despertar-se». Tots hem de preguntar-nos què és el que estem descuidant en la nostra vida, què és el que hem de canviar i a què hem de dedicar més atenció i més temps.

Les paraules de Jesús estan dirigides a tots i a cadascun de nosaltres: «Vigileu». Hem de reaccionar. Si ho fem, viurem un d'aquells rars moments en què ens sentim «desperta» des del més profund del nostre ésser.

José Antonio Pagola
Traductor: Francesc Bragulat

DECESO FRA MÁXIMO ÁNGEL GARCIA HERNÁNDEZ

Paz y bien hermanos, de la Orden Franciscana Secular. Os comunicamos la inesperada y triste noticia del fallecimiento de Fra Máximo, Asistente de nuestra Fraternidad y Rector de la Parroquia.

Te has ido demasiado pronto, pero con tu humildad y humanidad, has hecho crecer nuestros corazones y dejado la huella de Dios. Gracias por haber compartido con todos los hermanos de la fraternidad y parroquianos de nuestra Iglesia, cuatro años de tu vida. Con tu sencillez, siempre dispuesto a ayudar a todos los que te pedían ayuda, tan activo, te has ganado el aprecio de muchas personas en nuestra ciudad, con tu humanidad tan cercana a todos, en las residencias que visitabas, incluida la Eucaristía de los viernes. Has hecho crecer nuestros corazones y dejado la huella de Dios allá donde han tenido la suerte de contar con tu presencia.

Sigue brillando por nosotros hasta que nos veamos en el Cielo. ¡¡¡Gracias, P. Máximo!!! (Sabadell 28 noviembre 2019)

El Consejo aprovecha esta misiva para comunicaros que ya tenemos designado nuevo Asistente. Será Fra Manuel Hernández Rodríguez, que lo habíamos tenido tiempo atrás. Damos gracias a Dios y al Padre San Francisco por volver a contar con su ayuda y consejo y les pedimos, que lo iluminen en su camino de Servicio a la Orden Franciscana Secular.

Carmen Pérez, ofs

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Dissabte 11 de gener, 10h. Pregària. 10,15h “EL PERDÓ I LA RECONCILIACIÓ,” a càrrec de Fra Josep Manuel Vallejo, ofmcap, (a l'Església). 11h Taula rodona per Gemma Font (Cedre) i Willy Garcia (El Cenàculo),(a l'Església). 12h descans, 12,30h Vídeo entrevista Juan Manuel Coteló,(a la cripta). 13h Eucaristia,(a la cripta). 14h Dinar al claustre (cal avisar 934161812 de 16 a 19,30h cost 12€), 16h Pel·lícula “El Mayor Regalo”. Lloc: Caputxins de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona.

Dissabte 11 de gener, Fraternitat de Sant Antoni, 17h. Assemblea, 18,30h vespres i petit berenar fraternal. Santaló 80. Barcelona

Diumenge 12 de gener, 9h. Assemblea. “Gaudete et exsultate” Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

Dimarts 14 de gener, 19,30h. Tallers d'oració amb Francesc i Clara, L'Exhortació Apostòlica “Gaudete et exsultate” Pelagianisme actual: nº47-62 Preparen Franciscanes Missioneres de la Immaculada. C Plaça Universitat, 2, Barcelona.

Dimecres 15 de gener, 19h. Formació Bíblica “El Evangelista Lucas,” per Mercedes Marfà a la Fraternitat Sant Antoni de Pàdua, Calaf 16, Barcelona.

Dijous 16 de gener, 20h. “Fabrice Hadjadj”, a càrrec de Ignasi Mundet, al Convent de Pompeia, Riera Sant Miquel 1bis, Barcelona.

Dijous 16 de gener, 20h “Introducció a la persona i als escrits de Sant Francesc, a càrrec de Fra Jacint Duran, ofmcap. a Caputxins de Sarrià, Cardenal Vives i Tutó 2.

Diumenge 19 de gener

Fraternitat d'Arenys de Mar: 9h. A la Cripta, Pregària davant el Santíssim, 9,30h Tema:” “Gaudete et exsultate”, per Fra Òscar Bernaus, ofmcap. 11h. Eucaristia. Santa Maria 7, Arenys de Mar.

Fraternitat de Sabadell:

Trobada fraterna a la Residència de Sant Quirze del Vallés, 10h Formació “La Mansuetud” per Fra Manuel Hernández, 12h Eucaristia, després dinar fratern.

Dilluns 20 de gener, 18h. Formació. Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona.

Diumenge 26 de gener, 10,15h. Assemblea. 11,30h Missa. Fraternitat d'Igualada, Caputxins, 64-66, Igualada.

Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431